

Yazı Yangınında Serinlemek

– Vedat Akıllı · 13 Aralık 2013

Yazmak mı? Okumak mı? Diye sorulduğunda; oyunu hep okumaktan yana kullanan biri olarak, yazmanın zor geldiğini ifade etmeliyim. Nedendir bilemem ancak; okumak, her zaman benim için daha öncelikli olmuştur. Sahi yaradan en evvel, her şeyden evvel “oku” demiş demi? “Oku, yaradan rabbinin adıyla oku” emrinden sonradır ki; o insana kalemlle yazı yazmayı öğretti. Önce oku, sonra yaz. Ya da yazabilmek için oku, çünkü okumadan, bilgi olmadan, fikir olmadan yazı olmaz. Yazmak için okumak gerek.

“Yazmak ağır dağından daha ağır bir dağı yüklenmektir” der, Nuri PAKDİL. Yani yazabilmek cesarettir. Bu yüzden yazmak neye talip olduğunu bilmektir. Yazmak niçin yazdığını bilmektir. Yazar için; niçin yazıyorum sorusu niçin yaşıyorum cevabı ile anlam bulur. Ölmek için yazıyordur, yazıyorsa yaşıyordur. Yazmak; yaralarını, dertlerini, sancılarını göstermektir. Yazmak bu anlamda konfordan uzaktır, rahatı kaçıran yazarın sesidir. Yalnızdır yazar, yalnızlıktan gerçekliğe ulaşır. İşte bu gerçekliktir yazarın meselesi. Yazar mecalsiz kaldığı hayat karşısında yaşamsal ağırlığını bir ikinci kişiyle paylaşmak istediği için kaleme sarılır. Yazmak, hayata hayret makamında esaslı bir bakış açısıdır, hikmet devşiren bir bakış açısıdır. Hakikatin paylaşılması için yazmak. Jean Baudrillard’ın ifadesiyle; hakikat hastalık gibidir, paylaşılmadıkça kurtulunmaz.

Bir varoluş çabasıdır yazmak. Yazar, yazı yazı var eder kendini. Varoluşunu anlamlandırma yolculuğudur. Yazar, yaza yaza toparlar kendini. Dağınık düşüncelerini dahası dağınık yüreğini yazıyla toparlar. Yazmazsa dağılacaktır, yazmazsa çatlayacaktır yüreği, yazarak sadra şifa bulur. Yazı; satırdan sadra ulaşır. Yazmak için yanmak gerek. Yazdıkça yanmalı, yandıkça yazmalı insan. Ateşle yanmalı, yok yok ateşle yazmalı. İçinde bir yangını taşımalı, yangına talip olmalı. Yazar; yazmazsa yanacaktır yazarsa da yanacaktır. İyisini yanmalıdır. Çünkü ateşe talip olması serinletecektir yazarı. Yanmak ateşin etrafında dönen pervane misali; ateşin kendini yakacağını bile bile ateşe bırakmaktır kendini. Olmak için ateşlere düşmek lazım. Ateş aşktır çünkü aşka düşmeden olmaz. Ve madem; “aşk imiş her ne var âlemde/İlim bir kıl u kal imiş ancak.” demiş Fuzuli; O zaman, aşka talip olmak, ateşe talip olmak, derde acıya talip olmak yazarın olmazsa olmazıdır. Yanmalı ki yazar aydınlatabilmeli, aydın olmalı, münevver olmalı önce. Sonra toplumu aydınlatmalı. Cemil Meriç’in ifadesiyle yanan toplumun bacası aydında tütmeli yazar bu amaçla yazmalı.

Eskiler yazara “muharrir” derlermiş. Muharrir Arapça “har”dan gelme, yani yakıcı ateş. Bu sebepten yazmalı yürekten yazmalı, yüreğin titreşimlerinden esinlenerek yazmalı. Yüreğin ateşinde ısıtmalı kelimeleri ve öylece yazmalı. Öyle bir ateş ki serinletmeli yazarı. Yazar yazı ateşinde serinlemeli, çünkü yazarın ateşinin devası yazıda ve serinlemesi için başka yolu yok.